

вѣкътъ, и добитакътъ, и къщите, и сичко, щото живѣе на земята, са тѣгли така също отъ нея. Ето защо сѣка една сунчица пада на земята, а не лѣти камъ небето. Но ако сичко, което са намира близо до земята, тѣгне камъ нея, то не отъ това ли и месѣчината припка около земята, че земята я тѣгли камъ себѣ си? А ако е това така, то не отъ това ли и земята обикаля около слънцето, че слънцето я тѣгли камъ себѣ си? и т. н. и т. н. И така, малко по-малко, а Нютонъ отъ нищожната ябалка достигналъ и до сичката наша вселенна, и изнамѣрилъ, че сичките небѣсни тѣла са държатъ на тоя свѣтъ отъ тая иста сила, отъ която пада и ябалката на земята. Тая сила е онова, което ние наричаме тяжесть. Нютонъ я нарѣкалъ *притѣжение*.

Отъ кометите човѣците сѣ захванале да са не боятъ още по-късно. Какво нѣщо е кометата, учените сѣ разузнале само преди сто години. Преди сто години отъ тѣхъ сѣ са бояле и учените, и неучените. Намѣрилъ са единъ човѣкъ, по име Галилей, който са не боалъ отъ тие небесни слѣтила; а захваналъ да разглѣдва и да изтърсва причините на тѣхното появленне. Най-повече Галилей обѣрналъ вниманието си камъ такава една комета, която са е появяла вече нѣколко пѣти още въ старите времена. Захваналъ да рови старите книги и хартии и намѣрилъ, че въ тѣхъ билъ записанъ и денътъ, и часътъ, и годишната, въ които са тя появяла. Когато тоя